לאו משום דלמריכן לה בעלה מת ולא חמיה מת. ומ"מ מתיריס אותה ואי"ת כיון דחזיא דחמותה אסורה לף היא לא מקלקלא נפשה ואי"ת מה יש לחוש מכל מקום נחיר לחמותה כשנשאת הכלה דהשתא לא תיתי ותצטער שהרי לא תחזור לביתה כלתה וי"ל דמכל מקום יש לחוש פן תגשא חמותה קודם שתגשא הכלה והיא מתכוונת לכך ונמצאת שאסרה את חמותה ולכך לא רצו חכמים להתירה אפילו כשתגשא הכלה:

דלמא שאני התם דלגש לה לעבה. ה"ה דה"מ למימר שאני התם דלא מסקא אדעתה שמת יומת בעלה אבל כלה יכולה לידע שיגא בעלה וממלגא לברה מילי עילויה לי נמי מסוי אותם הגמרא לפי שאין דבר ברור כל כך שיחזור בעלה ממדינת הים: **הא** לא נשאת לא תגשא והא אמר כי' דנשאת הא לא נשאת לא תגשא והאמר עולא יכ"מ *שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים ואין דבריו של אחד במקום שנים? הכי קאמר עד אחד אומר מת והתירה להנשא ובא אחר ואמר לא מת - לא תצא מהתירה הראשון: עד אומר מת: פשיטא. דאין דבריו של אחד במקום שנים? לא צריכא בפסולי עדות וכדר' נחמיה דתניא רבי נחמיה אומר* כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הלך אחר רוב דעות ועשו שתי נשים באיש אחד ואיבעית אימא כל היכא דאתא עד אחד כשר מעיקרא *אפי' מאה נשים בעד אחד דמיין אלא כגון דאתאי אשה מעיקרא ותרצה לדרבי נחמיה - הכי דרבי נחמיה אומר *כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הלך אחר רוב דעות ועשו שתי נשים באשה אחת כשני אנשים באיש אחד אבל שתי נשים באיש אחד כפלגא ופלגא דמי: ישנים אומרים מת וכו': מאי קמשמע לן בפסולי עדות וכדר' נחמיה דאזיל בתר רוב דעות, היינו הך: מהו דתימא כי אולינן בתר רוב דעות לחומרא אבל לקולא לא, קמ"ל: מתני' אחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת: זו שאומרת מת תנשא ותטול כתובתה וזו שאומרת לא מת לא תנשא ולא תטול כתובתה. אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג: ר"מ אומר הואיל ומכחישות זו את זו הרי אלו לא ינשאו ר' יהודה ור' שמעון אומרים הואיל וזו אומרים מת וזו אומרת לא מת חנשא ותטול כתובתה. אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג אר"מ